

թէ արծաթի» (Սիս. 475), ուր դաշտի-
շոն՝ մեր անօթն է: ԺԳ. դարուն Ջահկե-
ցոց մաշտոցը կու տայ մեզ ուրիշ բառ
մը. «Ջշնիտն եւ զքսիստինն եւ զգաս-
տառակն» (Հյկզ.), ուր շնիտ՝ աղաւաղն
է յն. χέρνιβονի, որ է կոնք լուացման
ձեռաց (Աղեքս.): Կիլիկեան Եպիսկոպոս-
օրհնէքը կը շրջէ այս բառին իմաստն ու
քիչ մը ձեւն ալ, եւ կ'ըսէ. «զշնիսն ջը-
րով եւ զպացինս լուացման» (Մշտ. 1365ի
ի Ս. Ղազար). պացին՝ գղ. bassin կամ
կոնքն է, անոր համար «լուացման» յատուկ.
իսկ շնիտը լի է «ջրով». ուրեմն սա ջրոյ
կուժն է հոս: Այս զանազան կոչումները
ձեւերու զանազանութիւնը չէ որ կը ստեղ-
ծէ, այլ ինչպէս կը տեսնուի, այդ շրջանին
Հայոց մէջ թափանցող ցեղերու լեզուաց
ազդեցութիւնը:

Տաշտագոռքան: Դրուած է նախայիշեալ
չէրնիսի դէմ (Նիւս. Հյր. ԺԳ), զոր եւ Շեն-
կըլ կը մեկնէ լուացման կոնք. եւ Աղեք-
սանդը՝ նաեւ «անօթ քաւչական ջրոյ»:
Ըստ որում հոգ իւր յարակից նգոյրն է
կոնք, ես կ'ախորժիմ տաշտագոռքանով
լուացման ջրոյ մետաղեայ կուժն իմա-
նալ: Սովորութիւն էր Հայոց՝ «ջուր ի
ձեռս արկանել» (Եղիշ. 173. ՅՏ. Կթղ. 214).
որով կոնքին հետ կարեւոր էր կուժն ալ: